

D.18/1

Draží spolubratři,

Slíbil jsem, že se ozvu opět kolem půle ledna. Plním slib. Je to sice zase jen náhražka pravého Vincula, to ale prý už opravdu vyjde co nevidět. Doufám tedy, že přistě, budu-li mít něco pro Vás, Vám to napíšu už na jeho stránkách. Zatím používám ještě této formy.

1) Vánoce v Římě - myslím v českém Římě - proběhly dost pěkně. Kolej Nepomucenum má už takový počet alumnů (30), že může opět dýchat a žít. Projevilo se to na Štědrý večer i na Silvestra.

Oslava osmdesátky Otce kardinála se rovněž vydařila. O vnějších událostech Vás bude informovat Nový život, na mne zapůsobila srdečná atmosféra, která vše pronikala. Hosté byli z převážné většiny Češi, tak to bylo zcela po našem. Vatikánský rozhlás o tom vysílal velmi vydařené pořady.

2) Dům pro poutníky. Největší událostí tohoto období je zakoupení domu pro naše poutníky v Římě. Bylo to spojeno s velkými potížemi, kdyby Otcí kardinálovi bylo místo 80 jen 79 anebo už 81 let, asi bychom ten dům neměli. Takto zasáhl - právě při příležitosti páně kardinálových narozenin - sám Svatý Otec, který také - jak si přečtete v Novém životě - Otce kardinála velmi mile přijal.

Zakoupením domu dosáhla činnost Otce kardinála a Střediska Velehrad, které založil, dalšího konkrétního cíle. Dnes je už Středisko Velehrad právní osobou ustavenou Římským vikariátem, nyní má už také svůj vlastní dům. Ten má pokračovat v tradici hospice, které pro poutníky z Čech založil v Římě Karel IV., ale který pak vlivem neblahých okolností zanikl a byl prodán. Bude nám předán před koncem února, ovšem ve stavu pro nás zatím nepoužitelném. Jak brzy se nám podaří ho upravit pro naše účely, bude záviset na úspěchu sbírky, kterou Středisko Velehrad za tímto cílem vyhlásilo. Podporujte, ji, prosím, co nejvíce!

3) Jubilejní rok svatého Cyrila začne, doufáme, dobře. Na výroční den jeho smrti, 14. únor, chce přijet do Říma velká pouť z Moravy a z Čech organizovaná Čedokem. A nebude, zdá se, jediná. Chystají se sem různé skupiny z farností, chtějí přijet bogoslovci posledního ročníku v Litoměřicích, bude zde, zdá se, rušno. Pro nás budou tyto pouti velkou radostí a útěchou, obáváme se však, jak to vydrží naše pokladna.

4) "Byl jsem nemocný a pomohli jste mi." Právě proto, že naše finanční možnosti jsou zatíženy na maximum, chci Vás poprosit, abyste pomohli, kde já sám nestačím. Tento dopis je posílán všem spolubratřím s výjimkou jednoho. Ten je tč. na léčení v římském blázinci na Monte Mario. Kněz skoro šedesátiletý z brněnské diecése, exulant. Nejdříve pracoval v Austrálii (má tamní občanství), potom, když se jeho zdraví začlo zhoršovat, ujel blíž k domovu, do Evropy. Jeho léčení postupuje dobře, za 14 dní bude z psychiatrické nemocnice propuštěn. Co se s ním ale stane potom? Dokud je v blázinci, stará se o něho římský okres. Až ho propustí, octne se tak říkajíc na dlažbě. Italská policie by ho sice mohla dát vyvézt do Austrálie, to by ale znamenalo zničit výsledky léčení a nechat ho zkomírat opuštěného a zoufalého v nějakém snad nekatholickém blázinci bez kněze. Mně se tu už nahromadily za něho značné dluhy, poslední jeho pobyt před převezením do nemocnice jsem musil zaplatit z vlastních prostředků. Všechny zdejší zdroje jsou už vyčerpány potřebami našeho apoštolátu. Co tedy bude s tím

nemocným spolubratrem? Je možné ho jen tak ponechat svému osudu a při tom zůstat učedníky Pána Ježíše? Mně se to nezdá. Proto nastavuji ruku jako žebrák. Potřeboval bych měsíčně aspoň 130 USdolarů, abych mu mohl zajistit byt a stravu. Kdyby každý, kdo čte tyto řádky, dal měsíčně půl dolaru, bylo by po starosti. Nelze ovšem počítat s tím, že dá každý. Proto ti, kteří mohou a kterým se při čtení této prosby ozve svědomí, musí sáhnout do kapsy trochu hlouběji. Ideální by bylo, aby se pár spolubratří zavázalo poslat určitou částku čtvrtletně anebo ročně. Pak by se dalo opravdu mluvit o určitém zabezpečení. A o nějakém domově pro kněze, kde by ho bylo možné umístit, někdo neví? Mohlo by to být prostředí anglické, německé anebo italské, to by nehrálo roli. Jen aby mohl být někde trochu v klidu a pokud možno pod lékařským dozorem.

Prosím o prominutí, že se s tím obracím na Vás, ale sám to břímě neunesu a opustit ho se mi zdá opravdu nekřesťanské. Vždyt podle toho se pozná, do jaké míry jsme Kristovi, jak se máme navzájem rádi. O tom, co dojde, povedu samozřejmě účty a bude-li toho víc, než kolik potřebujeme pro tento případ, bude možno pomoci i dalšímu spolubratru, který už delší dobu dluží peníze za léčení v nemocnici a také je nemůže sehnat. Ne všichni totiž žijeme ve státech, kde je plné sociální zabezpečení a osud těch, kdo musí do nemocnice, je někdy velmi smutný. Předem tedy veliké zaplat Pán Bůh!

5) Duchovní správa našich krajanů se stále rozrůstá. Misie pro Čechy v Jižní Africe už začíná fungovat, v Rakousku budeme mít dalšího duchovního správce v Linci. Dej Bůh, abych mohl i příště oznámit založení dalších středisek, v některých státech, např. ve Skandinávii, se to jeví stále naléhavějším.

V těchto týdnech budu musít předložit zprávu o situaci duchovní správy našich krajanů římské Kongregaci pro biskupy. Naší věci to sice přímo neposlouží, ale nepřímě na tom bude záviset, do jaké míry nás budou respektovat, prosazovat u místní hierarchie a případně nám i pomáhat. Prosím proto všechny naše misionáře - považujte, prosím, tyto řádky za osobní výzvu - aby mi brzy něco o své činnosti napsali: kolik je v jejich oblasti krajanů, jaké porozumění nacházejí u místních biskupů, co by bylo třeba zlepšit, kde by se dalo to zlepšení vyjednat atp. Díky.

6) Nové knihy. V těchto týdnech vyšly péčí Křesťanské akademie dvě další knihy: Romano Guardini, O posvátných znameních; Pavel Želivan, Teilhard de Chardin. První má cenu 600 Lir, druhá 900 Lir.

Na konec upřímné pozdravy.

Váš

Jaroslav Škarnada

Řím 15. ledna 1969.